

DOMOVINA

Izhaja dvakrat na teden, in sicer vsak torek in petek. — Dopisi naj se izvolijo pošiljati uredništvu, in sicer frankirano. — Rokopisi se ne vračajo — Za inserate se plačuje 1 krono temeljne pristojbine ter od vsake petit-vrste po 20 v za vsakokrat; za večje inserate in za mnogokratno inseriranje primeren popust. — Naročnina za celo leto 8 kron, za pol leta 4 krona, za četr let 2 kroni; ista naj se pošilja Upravništvu „Domovine“ v Celju.

Shod v Velenju

Shod, ki se je preteklo nedeljo vršil v Velenju, bi zaslužil, da bi se obširno o njem pisalo. Mi tega ne moremo, ker nam je prostor pičlo odmerjen in se moramo truditi ustreči svojemu občinstvu z obravnavanjem različnih važnih zadev. Dotaknemo se pa svoji obljubi zvesti nekaterih točk, ki se ne smejo pozabiti.

Velenjski shod se ni sklical slučajno, ampak ga je povzročila nujna potreba. Dasiravno je šaleška dolina slovenska, vendar se je tudi v nji zadnje čase vkoreninilo precej tujega nemčurskega plevela in tega treba pravočasno s koreninami vred izpuliti. V ta namen pa treba zbrati vse, ki pri ti nalogi lahko sodelujejo, treba jim vcepiti novega poguma, opozoriti jih na preteče nevarnosti pa tudi pomočke, katerih se v izboljšanje položaja treba oprijeti. Ta namen je imel shod v Velenju. Veličastni izid istega nas navdaja z upanjem da bode svoj namen dosegel

Poslanec vitez Berks je povdarjal, da so razmere v državi tako neugodne, da so bile k večjemu leta 1848, žalostnejše. 1867. leta se je država razdelila v dva dela z namenom Translitvanijo pomadžariti, Cislitvanijo pa ponemčiti. Prvo se je v večji meri posrečilo nego drugo. Tostran je nemška stranka 30 let neomejeno vladala, a zdaj ko je padla, Nemci padca ne morejo preboleti. Slovani so se kljub vsem zaprekam okrepili in se jim ni več bati pogina. Kar se tiče razmer v avstrijskem delu nekdanje Avstrije, obžalovati je prokletstva vredno načelo sedanje vlade, da je skienila, Slovanom v nobeni stvari ne ugoditi brez privolitve Nemcev.

„Poslužite se obstrukcije“, oglasil se je v tem hipu prav opravičeno klic izmed kmetov zborovalcev. Poslanec Berks nadaljuje, da nam treba kljub težavam vztrajati pri starih sloven-

skih idealih, zlasti pri zahtevi združene Slovenije. Tem zahtevkom se nikdar ne smemo odreči, četudi bi se črnogledom dozdevali trenutno ne dosegljivi. Čas nam pa treba uporabiti, da z drugimi sredstvi pripravljamo solidna tla za bodočnost. Ta namen skuša Berks dosežati z železniško politiko. Govori o svojih uspehih glede železniških prog Celje-Velenje, Polzela-Gornjigrad, Polzela-Kamnik, Grobelno-Rogatec. V bodoče se hoče potruditi za progo Fehring, Ptuj, Rogatec, Brežice, Novo mesto, Ljubljana, da se izvunjužne železnice doseže čez Veksl nova zveza z Dunajem, tekoča skozi slovenske zemlje do našega kulturnega središča bele Ljubljane. Tako delo se zdi Berksu za nas važnejše, nego če se govore v državnem zboru lepi govori, katerih nihče ne posluša. Velik del Berksovega govora je obsegalo vprašanje celjske slovenskonemške gimnazije. O tem bomo posebej poročali. Danes samo omenimo, da se je njegovo tozadevno poročilo sprejelo brez ugovorov in se je mestoma naravnost odobravalo.

Lepo znamenje izobraženosti našega ljudstva je, da je s posebno hvalevrednim razumevanjem sledilo izvajanju poslanca Ivana Vošnjaka, ki je nastopil po Berksu na govorniškem odru. Vošnjak je prav domač v železniških zadevah in je za nas dragoceno, da imamo med poslanci moške, ki so strokovno toli izvežbani. Bilo ga je čuti kakor kakoga železniškega ministra, ko je razvijal zgodovino naših deželnih železnic. Veliko zanimanje je v poslušalstvu vzbudila njegova opazka o železniškem shodu (Eisenbahntag), katerega so pred več desetletji Nemci sami hoteli prirediti v pretrosovanje o stavbah naših železnic v slovenskem Šoštanj. Že takrat so se naši votli nemškutarji izrekli zoper vsak napredek dežele, ki bi bil tudi Slovincem v korist, in v Celju izhajajoči nemški časopis je prepredil ta shod,

ter začel že naprei hujskati zoper sovražnika ki biva sredi med Nemci (Slovenca!). Zgodovino velenjske železnice in zvezo z Lopotim rudnikom je Vošnjak zelo poljudno opisal in se je poslušalstvo vidno zanimalo za to zadevo. Govoril je o koristi podržavljenja deželnih in sploh privatnih železnic, ker se znižajo vozne cene — Da je omenil svoje prizadevanje glede kmetijske šole, smo že zadajš povdarjali in tudi, da se je so glasno sprejela resolucija, v kateri se vlada pozivlja, da to šolo ustanovi.

Vohlec Rajšter je izrazil nevoljo Slovencev zaradi napravljanja nemških napisov pri železnicah. Poslanec Berks je na to pojasnil da se je glede nove proge Grobelno-Rogatec pač doseglo, da se bodo napravili tudi slovenski napisi, kakor je vlada sploh odobrila načelo, da bode pri vseh novih železniških stavbah ustregla enakim zahtevi. Pri deželnih železnicah je v tem oziru manj nade, ker nas tu komandira Slovincem na veke sovražni Gradec.

Ako o daljnih govorih danes obširneje ne poročamo, s tem se še nismo rekli, da je s tem naše poročilo o tem velevažnem shodu končano. O marsičem se nam zdi potrebno svojo sodbo v prihodnji številki izraziti.

Nikakor pa ne smemo pozabiti izzivajočega sklepa o gospodarskem boju, katerega je Slovincem naznanila peščica šoštanjskih nemčurjev in o katerem sta poročala govornika dr. Stiker in dr. Kukovec. Vsi živijo od Slovencev in akoravno na 100 prebivalcev ne pride niti 1 sam Nемец, upajo se te pijavice na slovenskem na rodnem telesu napovedati celo gospodarski boj ogromni večini slovenskega prebivalstva. Naravnost nečuveno je, da je na čelu te zarote c. kr. sodni pristav dr. Czeh. Slovenci, če niste šeme, morate maščevati ta brezsrčni nemški sklep z enakim orožjem. Če je zoril velenjski

LISTEK.

Osveta

Ruski spisal A. P. Čehov. — Prevel Lenart Kraner.

Lev Savič Turmanov, premožen mestjan, imajoč mlado ženo ter solidno plešo, je igral pri svojem prijatelju vint.

Ko mu je začelo postajati vroče, spomnil se je mahova, da že dolgo ni pil žganja. Vstal jer ter tiho, elegantno se zibajoč, šel med mizami skozi obednico, kjer je plesala mladina. Tam je prijazno se smehljaje potrkal po rami vitkega lekarja ter smuknil skozi male duri, ki so vodile v bufet. Oadi so na okrogli mizi stale buteljke, male kupice z žganjem... Okolu njih je med drugimi jedili, sredi luka in peteršilja, ležal na krožniku napol sneden slanik.

Lev Savič si je nali kozarček žganja, zmigal po zraku s prsti, kot bi hotel pričeti govor, izpil čašico in skremžil obraz potem zabodel vilice v slanik in... No tu so se za steno začuli glasovi.

„Prosim, prosim...“ je živahno govoril ženski glas. „Kedaj pač bode to?“

„Moja žena,“ je spoznal Lev Savič. „S kom se pogovarja?“

„Kadar hočeš, moja prijateljica...“ je odgovoril za steno debel glas. „Danes ni ravno pripraven čas, jutri imam celi dan opraviti...“

„To je Degtjarev,“ je spoznal Turmanov v basu enega svojih prijateljev. „Tudi ti, Brut, si takšen! Nemara je tudi že njega vjela? Kakšna nenasitna, nepokojna baba! Niti dan ne more preživeti brez romana!“

„Da, jutri nisem prost,“ je nadaljeval bas. „Ako hočeš, napiši mi jutri nekaj... Vesel bodem in srečen... Samo najino dopisivanje bi trebalo urediti. Po pošti pošiljati ni povse umestno. Ako ti jaz pišem, lahko tvoj puran dobi pismo v roke; če pa ti meni pišeš, lahko moja polovica list razpečati ter prečita.“

„Kako torej začeti?“

„Izmisliti si morava nekakšno glumstvo. S posli pošiljati tudi ne kaže, ker tvoj psiček najbrž strogo pazi na sobarico in lakaja... Kaj, ali tvoj rad karta?“

„Da, Zmiraj, bedak, zaigra!“

„Ima pa v ljubavi srečo!“ se je nasmejal Degtjarev. „Čuj, mamka, kaj sem pogruntal. Ravno ob šesti uri zvečer, vračajoč se iz pisarne, bom šel skozi mestni vrt, ker se moram nekaj z nadzornikom pomeniti. Torej uprav ob šestih, ne pozneje blagovoli, duša moja, položiti listič v ono mramornasto vazo, ki, kakor veš, stoji na levi strani zelene hladilnice...“

„Vem, vem...“

„To bo poetično, tajnostno in novo... Ne izve niti tvoj debeluh, niti moja blagovernna. Si razumela?“

Lev Savič je izpil še en kozarček ter se vrnil k igralni mizi. Razgovor, ki ga je ravnokar slišal, ga ni porazil, niti osupnil, niti trohico razburil. Čas, ko se je razburjal, razsajal, kregal in se celo pretepal, je davno že minil; mahnil je z roko in gledal sedaj na romane svoje vetrnjaške soproge skozi prste. No, bilo mu je vsekakor neprijetno. Taki izrazi, kakor puran, psiček, debeluh, so žalili njegovo samoljublje.

„Kakšna kanija je ta Degtjarev!“ je premišljeval med igro Savič. „Kadar se srečava na ulici, dela se tako milega prijatelja, kaže zoba in se prilizuje, a sedaj pa ima tako strupen jezik! V obraz me imenuje prijatelja, a za hrbtom pa sem njegov puran, debeluh...“

Čm bolj se je pogrezal v svoje protivne minuse, tem težji je postajal čut razžaljenja.

„Golobradec...“ si je mislil, srdito lomeč kreda. „Fantalin... Če bi se mi vredno zdelo, bi ti že psička pokazal!“

Pri večerji ni mogel ravnodušno gledati Degtjarevemu obraz, a oni ga pa je kakor nalašč izpraševal, a'i je priigran, čemu je tako žalosten itd. Bil je celo tako predrzen, da je kot dober znanec, glasno pokaral njegovo soprogo za to

shod vsaj ta protisklep na slovenski strani in če se bode isti tudi z železno doslednostjo izvrševal, tedaj ta lepi shod ostane z zlatom zapisan v naši kulturni zgodovini.

Pod gospodarjevim očesom cvete imetje.

(Piše inženjer Ferdo Lupša.)

Vsak stvarno misleč gospodar je pač že izprevidel, kak razložek je med uspehom v gospodarstvu po znanstvenih navodilih, dejanskih izkušnjah in razmerah in pa med nepremišljenim ravnanjem nekaterih gospodarjev, in nadalje kolik je razložek v tem, ako gospodar nadzoruje vsako delo sam, ali pa se le zanaša, da se bode vse po njegovem naročilu izvršilo. Pravil, po katerih naj bi se vsak ravnal, ne morem v kratkem razpravljati, ampak le naslovni stavek hočem danes nekoliko razjasniti in ga primerjati z nekaterimi našimi gospodarskimi razmerami.

V vsaki družini je glavna oseba gospodar, on je sploh oskrbovalec vsega svojega imetja ter se poslužuje pri vsem tem bod si domačih ali tujih poslov. Že po naravi sami mora imeti za gospodarstvo največjo skrb gospodar sam; seveda nahajajo se tuintam tudi izjeme, naštel bi jih lahko precejšnje število, katerim vse drugo bolj roji po glavi in so jim kake malenkosti veliko več vredne, kakor umno gospodarstvo. Take razmere so silno žalostne in imajo neizogibne neljube posledice ne le za posameznega, ampak tudi za celi rod. Če bi imeli naši slabi gospodarji več veselja do omike, tedaj bi jim bilo tudi lahko gospodariti in bi izostal marsikateri zdihljaj, toda do take popolnosti še pri nas ne bode kmalu prišlo, ker je povsod za napredek še premalo zanimanja.

Poglejmo v katerosibodi vas in že na prvi pogled lahko razvrstimo posamezne gospodarje po njih gospodarstvenih zmožnostih, oziroma po njih skrbi za gospodarstvo v več delov, četudi se navadno vsak kmet le za najpametnejšega in najumnjšega gospodarja smatra. Vendar bi moral soditi marsikateri popolnoma drugače sam o sebi, ko bi premišljeval prav natanko vsako gospodarstveno razvijanje v obče, kakor vsako črtico posebej ter bi vsakovrstne uspehe med seboj primerjal. Kjer je uspeh dober, tam naj bi se poiskala pravila za varstvo tega, kjer pa je slab, tamkaj naj bi se pa poiskalo kako navodilo za zboljšanje.

Velikost gospodarstva določuje gospodarju vsa opravila. Veleposestnik ne more opravljati sam hlapčevskega dela, on se mora za obširno svoje imetje že večinoma tudi pri gospodarjenju posluževati pomočnika; pri srednje velikih posestvih ima gospodar tudi z gospodarjenjem sam m že dovolj dela, da vzdrži povsod potrebni

red; mala posestva pa ne povzročajo toliko skrbi, da bi gospodar ne mogel prijeti tudi za motiko ali sekuro.

Ker je pri nas največ le malih posestnikov, je torej njih pravilno gospodarjenje najvažnejše za naše splošne narodno gospodarske razmere. Seveda mora tak gospodar po največ tudi sam prijeti za delo; tuptam se sliši na kmetih, da ta ali oni gospodar dela celo za dva ali tri tuje delavce. Š tem se hoče reči, da drugi toliko pridnejše delajo, če gospodar kolikor mogoče sam vsako opravilo nadzoruje. Seveda se morajo osebne razmere pri tem popolnoma popustiti.

Vsak gospodar mora pred vsem skrbeti za to, da se povsod vsa potrebna dela primerno razvrste in da se vsako opravilo le o pravem času in pravilno vrši. Zato pa ne zadostuje samo, da gospodar delo naroči in se potem več ne zmeni zanj. Tudi ni prav, če šele takrat premišluje, ko je že čas opravila, kaj naj bi se počelo.

Vsak letni čas ima svoja posebna opravila, zato je potrebno, da zna umen gospodar, opiraje se na časovne in vremenske razmere, že naprej za vsako delo, kedaj se to najlozje in najboljše lahko izvrši.

Dogodi se sicer, da naenkratne neugodne podnebne ali tudi kake druge razmere pravilni red opravkov nekoliko zasučejo in zadržijo, ali tudi na take slučaje naj bi bil vsak gospodar vedno pripravljen, da takoj vse potrebno ukrene za red v gospodarstvenem napredku. Sicer pa kmet, ki dobro pozna svoje gospodarstvo, nikdar ne bode prišel v zadrego pri razdelitvi opravil, kajti on ve, da od tega zavisi napredek in razcvitanje imetja. O pravem času bo torej naročil delo in o pravem času tudi zahteval njegovo izvršitev. Skrben gospodar gleda n. pr. na to, da se vsi poljski pridelki o pravem času spravijo, da jih potem lahko proda, kakor mu najbolj kažejo razmere in cena. Len in nepreviden gospodar pa na vse to ne gleda in prigodi se čestokrat celo, da se mu ta ali oni pridelek pokvari, da mu ga pokradejo, ter prodaja končno vse, kakor mu ravno pride na um, ne ozirajoč se na dobiček. Ravno tako je s stroški. Slab gospodar troši denar brez vsakega pomisleka, nakupi vsakovrstne malenkosti in se končno čudi, če postane mošnja praznja. Dober gospodar pa ravna ravno nasprotno, preračuni in pretuhta vsako tudi malenkostno stvar natanko, n. pr. on razdeli potrebe na dva načina, namreč v take, ki so neobhodno potrebne in take, ki sicer niso neogibno potrebne, vendar bi mu koristile. Za prve mora biti denar, a za druge se ga izda po moči; na reči, ki ne bi donašale dobička, pa ne potroši niti vinarja.

Iz teh vrstic lahko vsak razvidi, da je za umno gospodarstvo neobhodno potrebno bistro

oko gospodarjevo, da pregleda in prevdara vselej tudi najmanjšo stvar, da razvrsti vse delo pravilno, da pridelke pametno rabi in z denarjem varčno ravna. Ako bode kmet gospodarstvenemu razvitku to, kar mu velewa njegov stan, tedaj bode pod njegovim očesom cvetelo imetje, vžival bode blagostanje!

Celjske in štajarske novice.

(„Dijaški dom“) Za „Dijaški dom“ v Celju je ob priliki trgatve pri gosp. dr. Ivanu Dačku znani narodnjak g. Peter Majdič zopet daroval znatni znesek 100 K. Slava mu!

(„Delavsko podporno društvo v Celju“) priredi dne 8. novembra t. l. v prostorih „Skalnati kleti“ veselico z različnim, jako zanimivim sporedom, katerega priobčimo o pravem času. Opozarjamo pa že sedaj na to veselico, da se blagovolijo druga narodna društva ozirati na to prireditev in da ne bi ob istem času priredila svojih zabav, ker želimo našemu velepomembnemu društvu tudi v gmotnem oziru najboljšega uspeha.

(Učiteljske vesti.) Premeščeni so gg: Franc Lovrec iz Olimja kot nadučitelj v Podčetrtku; Ivan Rupnik iz Špitaliča kot nadučitelj na slovensko šolo v Vitanju; Josip Lovrec od sv. Urbana kot nadučitelj v Majšperk. Učiteljem voditeljem v Gornji Rečici je imenovan g. Henrik Hribernik od sv. Miklavža nad Laškim. Stalno nameščeni so: Josip Widmoser iz Marije Dev. v Puščavi za Marenberg; Jurij Lulek v Makolah; Bošjan Krotky iz Reke v Studenicah; Franc Jamšek iz Selnice ob Dravi v Vidmu; Rudolf Kalan iz Pišec v Trbovljah; Anton Hohnjec od Sv. Petra pod svetimi gorami v Hrastniku; Alojzij Bučar pri Sv. Lovrencu na drav. polju; Franc Cvetko iz Malenedelje pri Sv. Andražu; Marija Kos iz Negove v Makolah; Pavla Miklavc iz Makol na Črešnjevcu; Antonija Valenčič iz Stranice v Šmartnem na Paki; Ivana Klemenčič iz Gotovelj v Galiciji; Alojzija Cvetko iz Malenedelje pri Sv. Andražu v Slov. goricah. Pri Sv. Miklavžu blizu Ormoža je imenovan začasnim učiteljem absolvent Dragotin Pinterič.

(Blagor ubogim na duhu), si mora pač vsakdo misliti, kdor je čital zadnje „vahtarce“, kajti tako malo duha, tako malo smo ga našli v njih, da smo trdno prepričani, da bo prav kmalu „vahtarca“ z vsemi svojimi uredniki ima jih namreč, kolikor je „Nemcev“ v Celju, gle dala iz naročja svojega nemškega boga svoje črnordečerumeno nebeško kraljestvo. Skoraj je nas sram, da imamo opraviti s tako plitvim nasprotnikom. Vse, kar spravijo ti duševni reveži na dan, je k večjemu še kaka podla laž, ki je pa tako prozorna, da se moramo v resnici čuditi duhovitosti „vahtarčnih“ bralcev, da morejo še kaj takega prebavljati. Prav iz dna srca jih

da ista tako slabo skrbi za možovo zdravje. A soproga je popolnoma nedolžno zrla v moža s svojimi velikimi očmi, veselo se smejala, tako uedolžno kramljala, da bi sam vrug ne sumil o njeni zvestobi.

Vrnivši se domov, počutil se je Savič razjarjenega in nezadovoljnega, kakor da je mesto telečje pečenke snedel pri večerji staro galošo. Morda bi se še premagal, pa ženino govorjenje ter njeno smehljanje ga je slehrno sekundo spominjalo purana, gosaka, debeluha...

„Najrajši bi ga oklofutal,“ si je mislil. „Oštel bi ga javno, podleža.“

Mislil je, da bi bilo dobro sedaj pobiti Degtarevega, ustreliti ga na dvoboju, kakor vrabca, pognati ga iz službe, ali položiti v mramornato vazo nekaj neprilničnega, smradljivega — crknjeno podgano, ... na primer ... ne bilo bi slabo ukrasti ženino pismo iz vaze, a namesto njega priložiti kakšno izpačeno pismece s podpisom „tvoja ščuka“ ali nekaj sličnega.

Dolgo je hodil Turmanov po spalnici ter se naslajal s podobnimi domišljijami. Hipoma je obstal in se udaril po čelu.

„Jo že imam, živijo!“, je vzkliknil vesel. „To bo izvrstno! I-izvrstno!“

Ko je zaspala njegova soproga, sedel je za mizo in z izpremenjeno pisavo nepravilno na pisal sledeče: Trgovcu Dulinovemu. Blagorodni

gospod! Ako ob šesti uri zvečer, danes 12. septembra, v mramornato vazo, ki se nahaja na mestnem vrtu na levo od zelene hladnice, ne položite dvesto rubljev, potem bodete ubiti in vaša galanterijska trgovina zleti v zrak.“ Lev Savič je kar od veselja skočil kvišku, ko je napisal tak list.

„Ha, kako sem jo iztuhtal!“ je mrmral ter si mel roki. „Elegantno! Boljše osvete si sam satan ne more izmisliti! Naravno, trgovec se bode zbal in precej naznanil policiji, a policija ob šesti uri zasede grmovje in prime ga, golobčeka, ko se bo priplazil po list! ... Kako se bo vstrašil! Predno se stvar razjasni, sedel bo v ječi in trpel, kanalja ... Živijo!“

Lev Savič je prilepil marko na pismo ter je sam nesel v poštni nabiralnik. Zaspal je in spal tako sladko, kakor že davno ni spal. Prebudivši se zjutraj in spomnivši se svojega naklepa, je veselo zamomljal ter celo potresel za brado svojo verolomno ženo. Sedeč v pisarni se je smehljaj neprenehoma ter si slikal strah Degtarevega, ko ga zgrabijo redarji...

Ob 6 uri ni strpel več ter pobitel v mestni vrt, dana lastne oči vidi obupni položaj sovražnikov. „Aha“, si je mislil srečavši redarja.

Prišedši do hladnice, vsedel se je v grmovje in nestrpno čakal. Njegova nestrpnost je bila brezmejna.

Ravno ob šesti uri se je prikazal Degtarev. Mladi človek je bil videti najboljše volje. Njegov cilindar mu je junaško sedel na zatilniku, in izpod odprtega navršnika je poleg naprsnika, kakor je bilo videti, pogledovalo srce samo. Žvžgal si je ter kadil smodko.

„Le počakaj, precej spoznaš purana pa psička!“ se je škodoželjno smehljaj Turmanov. „Potrpi!“ Degtarev je pristopil k vazi in leno porinil v njo roko... Lev Savič se je dvignil in uprl vanj oči. Mladi človek je izvlekel iz vaze nevelik zavitek, ogledal ga od vseh strani in zmigal z ramami, potem je počasi odprl, zopet zmigal z ramami; v zavitku sta bila dva stotaka!

Dolgo je motril Degtarev ta papirčka. Na posled pa ju je porinil v žep in dejal: „hvala!“

Nesrečni Lev je čutil tisto „hvala“. Celi večer je potem stal nasproti Dulinovi trgovini, pretel s pestmi in godrnjal jezno:

„Straaahopetec! Štacunarček! Preklicani Strahopetec! Zajec debeluhasti! ... Osel Oslovič!“

Niste nadarjeni!...

Poslovenil J. E. Polák.

Dora je imela malo upanja. K preizkušnji pa je šla vendarle. In ko je prišla na vrsto in je ravnatelj zaigral na klavir in ji dejal, da

(Shod v Velenju in orožniška bodala.) Veliko ogorčenje je vladalo na zadnjem shodu v Velenju, ko se je izvedelo, da je bilo blizu zborovališča osem orožnikov skritih. Čemu to izzi vanje mirnega ljudstva. Nikomur izmed zborovalcev še na misel ni prišlo, da bi se utegnil zgoditi kak nemir. Saj je vendar samoobsebi razumljivo, da se pri tako ogromni udeležbi našega zavednega naroda nemčurčki ne bodo upali priti blizu. In če bi prišli, ali treba orožnikov, da se kakega takega smrkolina odpodi? Stvar je drugačna, orožniki niso bili tja poslani v varstvo Slovencev, ampak iz drugih vzrokov. Proti pripravljani bajonetov ob tako neumestni priliki pa dostojno in svojih dolžnosti si svesto slovensko ljudstvo slovesno protestira. V Celje pošljite žandarje, ako nemška zarota kuje z vedenjem onih, ki bi imeli to preprečiti, napade na tujo lastnino in namerava demolirati hiše mirnih državljanov Slovencev.

(Šoštanjski Nemci in geslo „Svoji k svojim.“) Šoštanjski Nemci torej ne bodo ničesar več pri Slovencih kupovali in bode vsakdo izključen iz „Deutsche Vereinigung“, kdor bi Slovincu dal kak krajcar zaslužiti. Kajli nemškutarski Woschnag v Šoštanju k temu reče, ako ga opozorimo, da je on pred nekaj leti prevzel od bolgarske, torej slovanske vlade, naročilo, da za celo bolgarsko vojsko pripravi usnje za telečnjake. Zakaj se pa ta ponemčenec, ta begun iz slovenskega v prusaški tabor, takrat ni držal gesla „Svoji k svojim“? Zakaj je pa sprejel naročilo od slovanske vlade in vtaknil tisočake in tisočake slovanskega denarja kot masten dobček v žep? — Če pa šoštanjski odpadniki nočejo Slovincem zaslužka privoščiti, kako to, da bi jim ga naj Slovenci privoščili? Rojaki ne kopljite groba samim sebi!!

(Iz Sevnice.) V zadnji „Domovini“ je opisano pobalinsko obnašanje Lenartovega Pepeta. Torej tudi ta mlečnozobi, za ušesi še mokri fantiček že razgraja po Celju! — No nadučitelj sevniške šulferajnske šole, znani Tomič, pač lahko s ponosom zre na svoje gojenče in si je v svesti, da so zrna njegovih naukov padla na kaj rodovitna tla, sosebno pri potomcih nemškega (?) kovača Lenarta. Kakor pišete, pravi ta fantek, da slovenski niti ne zna! To je pač velika nesreča zanj; saj na ta način ne more govoriti s svojim očetom niti besedice! Ni še posebno dolgo, ko je šel neki sevniški hajlovec mimo kovačnice, pred katero je koval Lenart konje, ter slednjega nagovoril: „Bi gets, Herr Lenart?“ „Taka žvav, da je taka!“ mu je odgovoril kovač, kateremu se niti sanjalo ni, kaj pomenijo one nemške besede. — Ko so obhajali sevniški Nemci(?) zmagoslavje o priliki zmage Pommerjeve, je bil povabljen seveda tudi Lenart. Kakor se vedno ob takih prilikah nazdravlja in vpije, so tudi tu vpili vsi vprek: „Pommer soll leben!“ „Heil!“ itd. Tudi kovač Lenart seveda ni smel zaostati. Ker pa ne le, da ne zna nemške besede, temveč je še izgovoriti ne more, četudi mu jo trobiš v uho — je vpil: „Živijo Pommer!“ Takih slučajev bi se navedlo lahko še obilo, a dovolj je označena njegova pristna nemška kri v navedenem. Ni torej čudno, da so tudi otroci takega očeta „pravi Nemci“! (?) Da je Pepček začel kazati za celjske nemčurje tako karakteristično ju naštvu, pravzaprav ni čudno. Saj je imel razun sedanjemu stanju primerne „vzgoje“ doma, tudi najlepši vzgled pri bratu Franceljnu! Ker v kovačnici ni hotel storiti dobro, si je mislil oče: „Če za kovača ne sodi, nič ne stori, za razgrajača je še vedno dober!“ Dal ga je torej v celjsko nemškutarsko trgovino, kjer je imel gotovo tudi dosti „vzlednih“ bratov, kakor kaže zadnji slavni čin. Le malo prehitro je dozorel pri njem nagon za pobalinska dejanja in ne storila bi slabo klobasarica Lojzka, ako bi naslonila nadebudnega brata čez kolena in mu jih nabrisala 25, sicer ji bode delal Pepček v Celju tako sramoto, kakor Francelj v Sevnici.

(Shod na Ptujski gori) Iz drugega vira nego naš uvodni članek smo sprejeli še nekatere podatke o shodu na Ptujski gori, ki je bil zadnje nedelje. Bilo je tam na shodu tudi mnogo privržencev „Štajerca“, ki so bili našantani, da bi nemir delali in ki so po končanem govoru dr. Brumna začeli hrup, za katerega so bili gotovo

najeti od duševnih očetov „Štajerca“. Naravnost nečuvni klici, ki morajo s skrbjo navdajati vsakega narodno mislečega človeka, so se slišali. V svoji zaslepljenosti so šli nekateri tako daleč, da so klicali, ko se je obravnaval slučaj Bratuša, naj se slovenskim kmetom dajo nemške šole, da bodo kmetje lahko nemške sodnike razumeli. Menda pač v svetovni zgodovini ni najti imena naroda, ki bi propadel tako globoko, da bi sam svoje ime tako oblatil in onečastil s tolikim zasramovanjem samega sebe. Mi temu žalostnemu pojavu sicer ne pripisujemo v konkretnem slučaju pomena, opozarjamo pa vse misleče rojake, naj se iz tega dejstva učijo, kako nujno potrebno je, z vso silo se upreti zoper toliko demoralizacijo našega ljudstva s strani „Štajerca“.

Shod političnega društva «Pozor» na Ptujski gori

dne 11. oktobra 1903.

Ta shod vršil se je ob precejšnji udeležbi v gostilni gospe Jagodič na Ptujski gori. Poročevalec dr. A. Brumen je v obširnem, eno uro trajajočem govoru pojasnjeval justične razmere iz polpretekega in sedanjega časa, primerjajoč slučaj L. Grossman iz Št. Jurija na Ščavnici, katerega je svoj čas celjsko okrajno sodišče po nedolžnem obsodilo radi umora svoje matere na smrt na vislicah, dočim se je pozneje izkazala popolna nedolžnost L. Grossmana iz Stare gore, s slučajem Frana Bratuša, katerega je mariborsko okrajno sodišče pred dvema letoma po nedolžnem obsodilo radi objektivno se nikdar vršivšega umora svoje hčere, katera še dandanes živi, v krepkih jedrnatih besedah je povdarjal, kako so v teh dveh slučajih preiskovalni „umetniki“ natvezovali kazenski red ter kopicili indiferentne indicije v škodo obeh obdolžencev, ki sta se nahajala po postavi v teku preiskave v preiskovalnem zaporu ter bila izročena na milost in nemilost državnemu pravniku in preiskovalnemu sodniku, torej osebam, ki niso listi naših gor, dočim sta dotična zagovornika smela šele po končani preiskavi pretresavati tako „ugotovljeni dejanski stan“.

Kar se tiče slučaja Bratuša, ožigosal je govornik z ostrimi besedami pisavo sovražnih listov, ne izvzemši „Štajerca“, kateri je v tem slučaju ravno tako sirovo in žaljivo pisal o slovenskem ljudstvu, za katero ima sicer zmiraj sladke besede. Ostro je prijemal govornik sodne izvedence — same Nemce — ki niso razločevali živalskih od človeških kosti in živalske krvi od človeške krvi, ter preiskovalnega sodnika, ki se je s tako „nejasnim“ izvidom in mnenjem sodnih zdravnikov zadovoljil in ki v vsi svoji učenosti ni prišel do sklepa, da je Bratuša le v nenormalnem duševnem stanju priznal zločin, ki se ni nikdar vršil.

Velika ogorčenost je nastala med poslušalci, ko je govornik prečital štev. „Marburger Zeitung“ z dne 6. oktobra 1903, v kateri skuša ta ravno tako brezvestni kakor hudobni list še sedaj po sodno dokazani nekrivdi razširiti mnenje, da je Bratuša menda kako drugo, če ne lastno dekle zaklal in snedel, ne da bi gospod državni pravnik v Mariboru vmes posegel in dotično številko „Marburger Zeitung“ konfisciral.

Ostre besede so se slišale med navzočimi poslušalci proti orožnikom in sodniji, ko je nastopil Štefan Predika, delavec v Ljubljani, toda rojen v Podložu blizu Majšperga, bivališča Bratuša, ter izjavil strmečemu občinstvu, da je Franca Bratuša poznal že pred 15 leti, ko sta skupaj mlatila ter je kot prost, neučen mlatič bil na podlagi Bratušovega vedenja prepričanje za dobil, da Franc Bratuša ni — pri zdravi pameti.

Med splošno razburjenostjo so se sprejele nižje stoječe resolucije, pri čemer je opomniti, da so se nekateri privrženci „Štajerca“ zaman trudili, zborovanje motiti. S svojimi neumestnimi vmesklici so se osmešili; kajti po končanem zborovanju je njihov voditelj gosp. dr. Brumnu na vprašanje, zakaj on ni v debato in razpravo posegel, odločno izjavil, da se proti temu govoru sploh ni dalo ničesar ugovarjati.

Resolucije:

I.

Zborovalci zbrani pri javnem shodu političnega društva „Pozor“ dne 11. oktobra 1903 na Ptujski gori obsojajo pisavo sovražnih nemških listov — „Grazer Tagblatt“, „Marburger Zeitung“, „Deutsche Wacht“, „Pettauer Zeitung“ in „Štajerca“, ki so povodom obsodbe zakonskih Bratuša radi umora svoje hčere na nesramni način celo spodnještajarsko slovensko ljudstvo obdolžili kanibalizma in ljudožrstva ter obžalujejo, da pristojne oblasti niso preprečile in preganjale dotičnih, slovenski narod na Spodnjem Štajarskem sramotečih člankov.

II.

Istotako obsojajo navedeni zborovalci sedanjo, po oprostitvi navedene zakonske dvojice se pojavljajočo pisavo teh listov, ki pavšalnega obrekovanja slovenskega naroda ne prekličajo, deloma še sedaj o dokazani nedolžnosti zakonskih Bratuša molče ter s tem javnosti prikrivajo resnico.

III.

Slovenski državni poslanci gg. dr. Miroslav Ploj, Josip Žičkar, Robič in vitez Berks pozivljajo se z ozirom na to, ker se je v javnih listih izrazilo domnevanje, da so sodni organi, ki so poslovali v teku preiskave na škodo zakonskih Bratuša, deloma povzročili napačno obsodbo, koje domnevanje se od pristojnih nadzorstvenih oblasti ni zanikalo ali z dejanskimi podatki in razlogi ovrglo, — da naj s potrebno energijo in odločnostjo zahtevajo od voditelja justičnega ministrstva potrebnih pojasnil, da se poleže razburjenost in ogorčenje, ki je vsled tega slučaja med tukajšnjim prebivalstvom zavladalo, in ki ugledu pravosodja ni koristno in ugodno.

IV.

Ker justični minister dosedaj ni račil odgovarjati na interpelacije, stavljene v državnozbornih sejah z dne 20. februarja in 30. maja 1902 ter 12. junija 1903, v kojih so se grajale velikanske nerednosti pri ptujskem okrajnem in mariborskem okrajnem sodišču, se navedeni državni poslanci pozivljajo, z vsemi parlamentarnimi sredstvi prisiliti justičnega ministra, da opraviči postopanje njemu podrejenih sodnih funkcionarjev, ali pa, če tega storiti ne more, ukrene potrebne korake, da zažobe oškodovane stranke popolno zadoščenje in odškodnino.

V.

Te resolucije se vsem navedenim poslancem osebno dostavijo.

Društveno gibanje.

(Društvo slov. odvet. in notar. uradnikov s sedežem v Celju) vabi k VII. rednemu občnemu zboru „Društva slovenskih odvetniških in notarskih uradnikov s sedežem v Celju“ vršečem se v nedeljo, dne 15. novembra 1903 ob 1. uri popoldne v mali dvorani „Narodnega doma“ v Celju s pripombo, ako ne bode ob tej uri za sklepe potrebni dve tretjini udov zastopanih, se vrši ob 3. uri občni zbor brez ozira na število navzočih. Vspored: 1. Pozdrav predsednika. 2. Čitanje zapisnika VI. redn. občnega zbora. 3. Poročilo društ. vodstva: a) tajnika, b) blagajnika 4. Poročilo pregledovalcev računov. 5. Volitev odbora. 6. Razni predlogi. Po zborovanju se vrši koncert v „Narodnem domu“. NB. Opozarja se na § 25 društvenih pravil.

Odbor.

(Društvo slov. in hrv. dijakov v podablja-joče umetnosti „Vesna“ na Dunaju) ima svoj I. redni občni zbor dne 17. oktobra v restavraciji „A. Richter, III. Rennweg 1.“ točno ob pol 8. uri zvečer, s sledečim dnevnim redom: a) Čitanje zapisnika zadnjega obč. zbora. b) Odborovo poročilo. c) Poročilo preglednikov. d) Volitve. e) Slučajnosti. Reden član postane po pravilih vsak dijak vpodobljajočih umetnosti na Dunaju. Vstopnina stane K 2 —, semestralna udnina K 2 —. Vpisovanje se vrši pred občnim zborom ob 7. uri zvečer.

(Celovski občinski svet proti jezikovni ravnopravnosti pri sodiščih.) Proti slovenskim obravnavam pri celovških sodiščih je protestiral koroški deželni zbor, trgovska zbornica in končno tudi celovski občinski svet. Ta protest se glasi takole: Občinski svet se najodločneje zavaruje proti obžalovanja vrednim dogodkom pri tukajšnjem deželnem sodišču, s katerimi naj bi se dosedanja enotnost v pravosodstvu, ki odgovarja resničnim potrebam prebivalstva, žrtvovala slovensko narodnim gonjam ter bi se nemškemu deželnemu stolnemu mestu vtisnil pečat dvojezičnosti. Občinski svet priča kuje, da bo najvišja pravosodna uprava proti tem lahkomišelnim in umetnim poskusom, za nesti narodni razpor tudi v pravosodstvo, vse potrebno ukrenila. — Tako torej! Ako Slovenci zahtevamo svoje pravice, je to lahkomišelnih poskus narodnega razpora! Toda le zapomnijo naj ti nemški naduteži, da bodo Slovenci odslej vedno tako lahkomišelnih, da se bodo najodločneje potegovali za svoja sveta prava in naj celovski občinski svet vsled tega jeze razpoči.

(Beljaški Slovenci) so po poročilu lističa „Kärntner Wochenblatt“ kupili prostor, na katerem se bo zidal beljaški „Narodni dom“.

(Zaprlji so) v Gorici nekega Franca Strmčnika, ki je doma nekje na Štajarskem, ker se je izdajal za sodruženika neke goriške tvrde, ki prodaja šivalne stroje, in je opeharil več ljudi, ki so mu izplačali predplačila.

(Italijanska trobojnica na tržaškem magistratu.) Svoj čas smo poročali, da so se go-dile velike preiskave zaradi razobešenja italijanske državne zastave na tržaškem magistratu. Zaslišali so nad 200 oseb in potem aretirali magistratna uradnika Lupetino in Orazio, ali izpustili so ju prošlo nedeljo zopet iz zapor. Magistrat ju bo najbrž za njun slavni čin dostojno nagradil s povišanjem plače ali čim podobnim.

(Laško vseučilišče) je obljubil dr. Körber avstrijskim Italijanom vkljub temu, da so se ravno isti dijaki, ki bi zahajali na to vseučilišče, šele pred kratkim udeležili onih hrupnih protia-vstrijskih demonstracij v Vidmu. Nam Sloven-cem pa, o katerih se še nikdar ni slišalo, da bi prelomili svojo zvestobo cesarju in državi, se pa odbijajo ne samo prošnje za vseučilišče, temveč celo prošnje za ljudske šole. Taka je pravičnost v Avstriji.

(Slovenec na Pruskem obsojen na smrt.) Rudar Vengust, doma iz Trbovelj, je nekaj časa delal na Ogrskem v Felső-Gala. Tam se je seznanil z neko Arich, ki mu je potem sledila s starši vred v Hamborn, kjer mu je porodila otroka, katerega je Vengust priznal za svojega. Od tedaj pa je Arichova pretrgala vsako občevanje z Vengustom in sodišče ga je prisililo, da ji je moral plačevati 15 mark mesečno. Končno pa je začela ljubavno razmerje z nekim drugim in se srečavši Vengusta na ulici, mu rogala, da ima sedaj lahko drugega, ko ji mora Vengust plačevati. To je Vengusta tako razkačilo, da je šel za njo v stanovanje ter zahteval, da ga vzame, ali pa izroči otroka in se odpove alimentaciji. Ker so mu dekle in starši odgovarjali le s psovki, potegne Vengust revolver iz žepa in ustrelil vse tri. Sodišče ga je obsodilo na smrt.

Politični pregled.

(Štajarski deželni zbor) Velikansko ogorčenje, seveda le umetno, je vzbudilo v nemško nacionalnih vrstah dejstvo, da je vodja „bauernbündlerjev“ posl. baron Rokitsky stopil v zvezo s slovenskimi in nemškimi konservativnimi poslanci, da se domenijo o deželnozbornski volilni reformi. Grozno vpitje je nastalo v vsenemškem taboru, češ da Nemeč izdaja nemštvo najzagrijenejšim sovražnikom. Kakor se poroča, se je na tem posvetovanju sklenilo, da se število poslancev določi po številu prebivalstva in davkih. Število poslancev kmetijskih občin naj bi se zvišalo na 28, splošna kurija naj bi volila osem poslancev. Posvetovanja bi se bila še nadaljevala, ali razgrajanje nemških nacionalcev je najbrž provzročilo, da se Rokitsky ni več udeležil nadaljnjih posvetovanj. — Deželni zbor je dovolil za regulacijo Mure pri Sv. Lovrencu pod

Kn ttefeldom 160 000 K, 32 000 K prispeva dežela, 13.000 K interesentje, ostalo pa država, ki tudi prevzame regulacijo. Nekaterim občinam se dovolijo občinske naklade, med njimi občini Oplotnici 130 odstotna. — Deželni proračun izkazuje 24 163 382 kron potrebščin in pokritja 13.750.979 kron, torej skupnega primanjkljaja 10 412.403 krone, ki se bo moral pokriti z davščinami. Letošnji pomanjkljaj presega lanskega za 671.799 kron. Potrebščine so se zvišale vsled potrebe povišanja prispevkov v naučne in dobrodelne svrhe. Vmes je tudi prispevek 250.000 K za zgradbo nove občne bolnice v Gradcu. Za ureditev cesta in voda je določeno 57 000 K, za poljedelstvo in sorodne stroke 50.000 K in za deželni mirovinski fond 25 000 K več kakor lani; kakor je videti, bo slovenski del Štajarske imel kaj malo dobička pri teh 671 799 K, kajti večji del te svote je določen za „nemški“ Gradec. Svota dovoljena v naučne svrhe, bo najbrž le Nemcem v prid itd., Slovenci bomo le imeli čast plačevati povišane davščine, kakor se je doslej še vedno zgodilo.

(Kranjski deželni zbor) ima sedaj kar dvojno obstrukcijo. V zbornici obstruira katoliško narodna stranka v odsekih pa z nemško združena narodnonapredna stranka. Natančneje se ne moremo in tudi ne maramo spuščati v razmatranje tega boja, naj ga izvojujejo gospodje sami, kakor jim drago.

(Koroški deželni zbor) je v svoji seji dne 15. t. m. obravnaval „slovensko gonjo“ pri celovških sodiščih. Predlog poslanca Burgerja, da naj dež zbor odločno nastopi proti „motanju narodnostnega miru v deželi“, se je izročil političnemu in gospodarskemu odseku. Proti sta govorila nemški konzervativci Weiss in Slovenec Grafenauer, ki je po odloku justičnega ministrstva o ureditvi jezikovnega vprašanja pri sodiščih pobijal predlog. Ko je začel čitati slovenski poziv nemških nacionalcev na volilce četrte kurije, so skoraj vsi Nemci odšli iz dvorane.

(Križa na Ogrskem.) Cesar še vedno sprejema ogrske velikaše v avdijencah, ali rešitve le ne mara nihče prevzeti. Dosedanji minister Lukacz se tudi ni upal prevzeti sestave novega ministrstva. Sploh se trdi, da je ne sprejme nobeden pristaš vladajoče liberalne stranke, ako krona ne sprejme vojaškega programa, ki ga je sestavil tozadevni strankini odsek.

(Srbski kralj Peter I.) bo baje še letos obiskal nekaj evropskih vladarskih dvorov in sicer najprej dunajskega, potem pa petrograjskega.

(Vstaja na Balkanu.) Predvčeranjem sta izročila avstrijski in ruski poslanik turški vladi novi avstrijskoruski reformni načrt. Na Bolgarskem bo najbrž v najkrajšem času prišlo do resnih dogodkov, kajti ljudstvo čimdalje manj

mara za kneza Ferdinanda. Edino še vojska s Turčijo bi ga morda rešila. Govori se, da se namerava knez na korist svojemu sinu odpovedati prestolu. Vojska s Turčijo je skoraj nezogibna in Bolgarska si pridno nabavlja bojna sredstva. Osrednji odbor macedonskih vstašev izjavlja, da so vesti o kakem premirju izmišljene in da se bo boj nadaljeval, dokler ne bodo vstaši dosegli svojega cilja.

(Italijanska kraljeva dvojica) je sedaj v Parizu kjer ju je ljudstvo sprejelo z velikim navdušenjem. V spremstvu predsednika francoske republike Loubeta sta si ogledala Versailles. Razdelilo se je mnogo križcev.

ZAHVALA.

Za presrčne dokaze sožalja povodom bolezni in smrti preljubega očeta, ozir. starega očeta in tasta, gospoda

SIMONA KOS-a

rudniškega paznika in lastnika srebrnega zaslužnega križca s krono

kakor tudi za časteče in mnogobrojno spremstvo rajnega k večnemu počitku izrekamo tem potom vsem sorodnikom, prijateljem, znancem in drugim udeležnikom svojo najiskrenejšo zahvalo.

Osobito pa se zahvaljujemo gospodom uradnikom trboveljskega in hrastniškega premogokopa za častno udeležbo pri pogrebu.

TRBOVLJE, dne 13. oktobra 1903.

(426) 1

Žalujoči ostali.

Harmonium

za šole, fare, cerkve in dom, čisto nov, proda pod ceno KAROL SRB, uradnik v (419) 2- Št. Juriju ob juž. žel.

NAPRODAJ

je za nizko ceno lepo, veliko posestvo, (423) pol ure od Celja.

Naslov pove upravništvo „Domovine“.

Učenec

za krojaško obrt se sprejme takoj pri

ALOJZIJU PUGMEISTER

Celje, Kovaška ulica št. 5.

Ravnatom se proda tudi (427)

en šivalni stroj.

Trgovina z železnino „MERKUR“

PETER MAJDIČ

v Celju, Graška cesta števil. 12

priporoča svojo veliko zalogo

najboljšega železa in jekla, pločevine, žice, kakor žico za ograje, lite žele. ne, vsakovrstnega orodja za rokodelce, različnih žag, poljedelske a orodja in sicer orala, brane, motike, kose, srpe, grablje in strojev; vsakovrstnih ponev, ključalničarskih izdelkov ter okov za okna, vrata in pohištvo, žrebljev, vijakov in zakov, hišne in kuhinjske posode tehtnic, sesalke, meril in uteži, raznovrstnih stavbinskih potrebščin ter vsega drugega blaga za stavbe, hiše, vrte itd.

Traverze, cement, strešna lepenka, trsje za obijanje stropov (štorje), lončene cevi, samokolnice, oprav za strelovode, ter vse v stroko železne trgovine spadajoče predmete.

☛ Tomaževa žlindra, najboljše umetno gnojilo. ☛

* Bogata izber vsakovrstnih nagrobnih križev. *

Postrežba točna

Cene nizke.

Slovenska tvrdka!

Vincenc Čamernik

kamnoseški mojster

Celje * Nova ulica št. 11 * Celje

priporoča k sezoni svojo mnogobrojno zalogo raznovrstnih

**grobni
spomenikov**

iz različnih marmorjev, granita in syenita po konkurenčnih cenah.

Cerkvena, monumentalna in vsa v to stroko spadajoča dela.

(412) Postrežba točna in solidna. 8-4

Mlad

trgovski pomočnik

mešane stroke, več slovenskega in nemškega jezika, želi z dnem 15. novembra sedanjo službo premeniti.

Natančni naslov se izve pri upravni ništvu „Domovine“. (417) 3-3

Lepo posestvo

15 minut iz mesta Celja, z lepo, eno nadstropno hišo in gospodarskimi poslopji ter 12 orali pred vodo varnim zemljiščem in lepimi stavbišči, je takoj za prodati.

(410) 3-3

Več pove **JOSIPINA NASKO** v C. l. u.**Izplačujoče se postransko opravilo**

brez posebnega truda in izgube časa najdejo spoštovane osebe vsakega stanu in povsod s prevzetjem zastopa avstrijske družbe prve vrste, ki sprejema „zavarovanja proti požaru, steklu, proti škodi pri prevažanju, proti tatvini po vplomu in življenja“. — Ponudbe pod „1798“, Gradec, poste restante.

Lepo posestvo

v najbližji okolici Ljubljane je pod ugodnimi pogoji

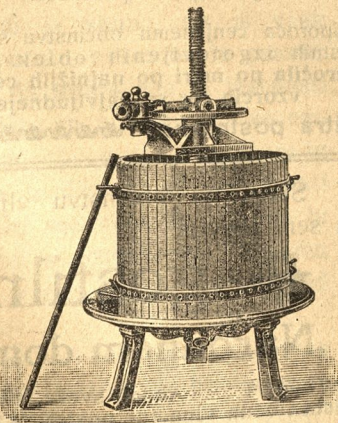
naprodaj.

Ponudbe pod „F. Z.“ na upravni ništvo „Domovine“ v Celju. (413) 2-2

K sezoni!

Trgovina z železnino „MERKUR“ Peter Majdič Celje, Stajarsko *** Podružnica v Kranju, Gorenjsko

priporoča svojo veliko zalogo različnih poljedelskih strojev, kakor: gepeljne, mlatilnice, čistilnice, slamoreznice, mline in stiskalnice za grozdje in sadje, vetrnice, brane za njive in senožeti, pluge itd.

po najnižjih cenah. (398) -22

Kapljice sv. Marka.

Te glasovite in nenadkriljive kapljice se uporabljajo za notranje in zunanje bolezni. Učinkujejo nedosegljivo in spasonosno pri boleznih na želodcu, ublažujejo katar, urejujejo izmeček, odpravijo naduho, bolečine in krče, pospešujejo in zboljšujejo prebavo, čistijo kri in čreva. Delujejo izborno proti hripavosti in prehlajenju. Lečijo vse bolezni na jetrih in slezih ter kóliko in ščipanje v želodcu. Odpravijo vsako mrzlico. Te kapljice so najboljše sredstvo proti bolezni na maternici in modromu ter raditega ne bi smele manjkati v nobeni meščanski in kmetski hiši.

Naročuje se edin. in točno le pod naslovom: MESTNA LEKARNA, ZAGREB, Gornji grad št. 25, poleg cerkve sv. Marka — Denar se pošilja naprej ali pa povzame. Manj kot ena dvanajstorica se ne pošilja. Cena je naslednja in sicer franko dostavljena na pošto:

1 ducat (12 stekl.)	- -	4 K
3 ducati (36 „)	- -	11 „
5 ducat. (60 „)	- -	17 „
10 ducat. (120 „)	- -	32 „

Mestna lekarna

Zagreb

Markov trg št. 36.

Ustanovljena leta 1360.

(394) 10-4

Med. univ.

dr. Ferd. Kunej

bivši zdravnik ljubljanske bolnice, usoja si slav. občinstvu naznaniti, da ordinira od današnjega dne naprej kot okrožni zdravnik na Vranskem.

Vransko, 12. oktobra 1903.

(421) 3-2

Nova dvonadstropna hiša

z vrtom, pripravna za trgovino, je za nizko ceno

naprodaj.

Več se izve pri Francu Kreuc v Laškem trgu. (424) 3-2

Učenca

s primerno šolsko izobrazbo, sprejme takoj tiskarna D. Hribarja v Celju.

Naprodaj je

(414) 2-2

vinogradz letošnjim
branjem vred,
ki obeta biti prav dobro,
močno, zidano
hišo
in vso kletarsko opravo.

Leži ob razvalini celjskega gradu in je bil prej lastnina rajne Apolonije Jazbec, sedaj „Katoliškega podpornega društva“ v Celju. — Več se izve pri gospodu

FR. KMECL-u, krojaču in hiš. posestniku v Celju, Kovaška ulica št. 13.

iz dobre hiše, kateri je dovršil vsaj 4 razrede ljudske šole, sprejme se takoj v trgovino z manufakturnim blagom pri

(425) 1

F. CROBATH-u v Kranju.

Učenec

iz poštene hiše se sprejme v trgovini Wambrechtsamer na Planini, Stajarsko.

Stanje hranilnih vlog 7 milijonov K. Rezervni zaklad nad 500.000 K.

Mestna hranilnica ljubljanska

na Mestnem trgu zraven rotovža

sprejema hranilne vloge vsak delavnik od 8. do 12. ure dopoldne in jih obrestuje po 4% ter pripisuje nevzdignjene obresti vsakega pol leta h kapitalu. Rentni davek od vložnih obresti plačuje hranilnica iz svojega, ne da bi ga zaračunila vlagateljem.

Za varnost vlog jamči poleg lastnega rezervnega zaklada mestna občina ljubljanska z vsem svojim premoženjem in vso svojo davčno močjo. Da je varnost vlog popolna, svedoči zlasti to, da vlagajo v to hranilnico tudi sodišča denar maloletnih otrok in varovancev.

Denarne vloge se sprejemajo tudi po pošti in potom c. kr. poštne hranilnice. Posoja se na zemljišča po 4 $\frac{3}{4}$ % na leto. Z obrestmi vred pa plača vsak dolžnik toliko na kapital, da znašajo obresti in to odplačilo ravno 5% izposojenega kapitala. Na ta način se ves dolg poplača v 62 in pol leta. Ako pa želi dolžnik poplačati dolg z obrestmi vred na primer v 33 letih, tedaj mora plačevati na leto 6% izposojenega kapitala.

Posoja se tudi na menice in na vrednostne papirje.

SVOJI K SVOJIM!

Narodni trgovci in obrtniki, katere priporoča slavnemu občinstvu slovensko obrtno društvo v Celju:

Josip Hočevar

trgovina z modnimi oblekami in konfekcijami za gospode in dečke
CELJE, Kolodvorske ulice šte. 5

priporoča za jesensko in zimsko sezono svojo bogato zalogo izgotovljenih oblek za gospode in dečke, kakor tudi športne sukne, površnike in haveloke po najnižjih cenah.

Bogata izber tu- in inozemskega modnega blaga.

Naročila po meri se izvršujejo najelegantneje, natanko in točno.

Rafael Salmič

trgovina z urami, zlatino in optičnimi predmeti
v Celju v Narodnem domu.

Največja zaloga zlatih, tula-, srebrnih in nikelnastih žepnih ur. Jako primerna darila v zlatu in srebru, verižice, uhani, zapestnice, priveski, svetinje, amuleti itd. Žlice, noži, vilice, tabatière, nastavki za slike, sadje, cvetlice itd. v pristnem in novem srebru. — Zaloga optičnih predmetov. — Velika izber stenskih ur, budilk itd. najnovejših in najboljših. Vse po najnižjih konkurenčnih cenah.

Vsa popravila se izvršujejo ceno in zanesljivo.

Postrežba točna in solidna!

IVAN REBEK

stavbni in umetni ključalničar

CELJE, Poljske ulice šte. 14.

- izvršuje vsa v
- njegovo stro-
- ko spadajoča
- dela, kakor
- železne ograje
- in vrata, - - -
- - - štedilnike,
- vodovode - - -
- vodnjake itd.

Vse po najnižjih cenah!

Jakob Omladič

v Gaberjih pri Celju.

Tovarna za sodovico

v sifonih kakor tudi z limonado in malinovcem. Kupujem maline po najvišji ceni! — Vsi izdelki tovarne se na željo postavijo p. n. strankam na dom. Izborna kakovost! Postrežba točna! Cene nizke!

Martin Kolšek

čevljarški mojster v Celju

se priporoča sl. občinstvu v izdelovanje obuval za gospode in dečke. — Vsa naročila izvršuje točno, iz najboljšega usnja, dobro in cenó.

Velika trgovina
tu- in inozemskega manufakturnega blaga
na debelo in na drobno

KAROL VANIČ

'Narodni dom' v Celju 'Pri dobrem pastirju'
Cesarja Jožefa trg Graška cesta.
Postrežba točna! Cene nizke!

IVAN LIKAR

glavni zastopnik banke „Slavije“ v Celju

ima svojo pisarno

v Kovaški ulici (Schmiedgasse) št. 5.

Zavaruje poslopja in raznovrstno blago zoper požar, sprejema tudi vsakovrstna zavarovanja za človeško življenje po najugodnejših pogojih in nizkih cenah; zavaruje šipe in steklo zoper poškodovanje ter ljudi zoper nezgode ali poškodovanje na telesu, kakor tudi dragocene reči, zlatino, srebrnino, denar in raznovrstno blago zoper tatvino in vlom.

FERDINAND SIKOŠEK

SLIKARSKI IN PLESKARSKI MOJSTER

Nove ulice št. 11 * CELJE * Nove ulice št. 11.

Izvršujem vsa v mojo stroko spadajoča dela, kakor vse cerkvene, sobne in dekoracijske slikarije, črkoslikarska dela na steklo, les itd.

Prevzamem vsa stavbena in pohištvena pleskarska dela katera izvršujem vestno in po najnižjih cenah.

JOSIP KREGAR

stavbni in galanterijski klepar v Celju

izvršuje stavbna in umetna ter sploh v to stroko spadajoča dela. — Častiti duhovščini ter cenjenemu p. n. občinstvu se priporoča za pokrivanje stavb.

Cene jako nizke! Postrežba točna!

Otročje vozičke

za ležati in sedeti

korbe za potovanje, kovčege, različne taške in korbce za trg, držala za časopise, korbce za papir, cvetje, kruh, ročno delo, kakor razno drugo ple-tarsko blago.

Dalje različno izpeljane stalke in stole za otroke. Vse po najnižjih cenah pri

Petru Kostiču, Celje

Glavni trg šte. 2.

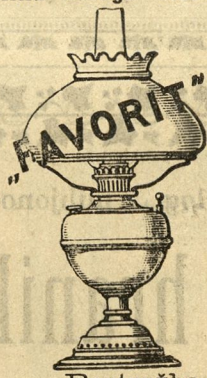
Postrežba hitra in točna!

Edina narodna steklarska trgovina

Fran Strupi

CELJE * Graška cesta št. 4 * CELJE
podružnica v Laškem trgu.

Velika zaloga stekla, porcelana in kamenine.

Vsakovrstno v steklarsko stroko spadajoče blago, kakor svetilnice, zrcala, različni okvirji za podobe, šipe za okna itd. na debelo in na drobno.

Prevzete vse steklarskih del pri cerkvah in privatnih stavbah, katera se izvršujejo po najnižjih cenah.

Najlepši okraski in dekoracije, jako primerni predmeti za darila in srečolove.

Sl. javne zavode in privatnike opozarjam zlasti na svojo zalogo higijeničnih pljuvalnikov.

Postrežba točna in solidna!

Odlikovan od vis. c. kr. trg. ministrstva.

Martin Stojan ml.

stavbni in umetni mizar v Teharjih pri Celju

prevzame vsa v njegovo stroko spadajoča dela, katera izvrši v najkrajšem času po konkurenčnih cenah. — Priporoča se tudi v izdelovanje šolskih klopi, vsega pisarniškega pohištva, ter vseh v trgovinah potrebnih mizarških izdelkov.

Anton Kolenc

trgovec s špecerijskim blagom, deželnimi pridelki, sadjem in perutnino

== v CELJU ==

v 'Narodnem domu' in 'pri kroni'.

Kupuje po najvišjih cenah vse deželne pridelke, kakor

predivo, suhe gobe, laneno seme, deteljno seme, malisno štopo, orehe, suhe češplje, vsakovrstno žito, sveže hruške, jabolka, fižol itd., sploh vse deželne pridelke in tudi perutnino.

JOSIP LEON

krojaški mojster

v Celju, Gosposke ulice šte. 9

priporoča cenjenemu občinstvu svojo zalogo vsakovrstnih izgotovljenih oblek. — Izvršujem tudi naročila po meri po najnižjih cenah in najnovejših vzorcih ter se najvljudneje priporočam.

Hitra postrežba! Cene nizke!

Slavnemu občinstvu vljudno naznanjam da sem prevzel

gostilno

v 'Narodnem domu' v Celju

kjer bodem točil vedno sveže, dobro marcno pivo, pristna cena vina ter postregel z najboljšo kuhinjo po nizkih cenah.

ANTON KOŠTOMAJ, gostilničar.

Josip Koštomaj

gostilničar 'pri jelenu'

priporoča svojo

dobro vpeljano gostilno.

Mrzla in topla kuhinja

vedno na razpolago!

Anton Topolak

trgovec s špecerijskim blagom

v Celju (nasproti Narodnemu domu)

priporoča svojo veliko zalogo vedno svežega blaga po najnižjih cenah. Nadalje priporoča iz svoje zaloge sloviti

konjak grofa R. Keglevicha.

Kupuje in prodaja vse deželne pridelke.

Postrežba točna in solidna.